

Toen enkele dagen na de 90ste dies der Vrije Universiteit Klein Wassink zijn ambt als gewoon hoogleraar in het belastingrecht aanvaardde, 23 oktober 1970, leek niets een mooie academische loopbaan in de weg te staan. De inaugurele redevoering 'Fiscale souvereiniteit in het geding' ademde zelfvertrouwen. De spreker die in 1964 aan de Vrije Universiteit op de dissertatie 'Het fiscale compromis' was gepromoveerd, stelde zich van de ontwikkeling van het belastingrecht binnen het geheel der Nederlandse rechtswetenschap nogal wat voor. Hij had zich doen kennen als een levendig man die in het bedrijfsleven en in de overheidsdienst steeds door een zekere spontaniteit - een wat onstuihmig zijn opvattingen er als het ware uitgooien - was opgevallen. Zijn onderwerp: de mogelijke aanwezigheid van internationale, belastingrechtelijke beginselen of regels en hun toepassing op de nationale fiscale wetgeving boeide hem en hij beschouwde het als een entrée tot bredere samen met andere geïnteresseerden te ondernemen studie.

In het sobere slotwoord, gericht tot zijn voorganger Hellema, verklaart Klein Wassink dat het een 'grote opgave' zal zijn deze laatste te 'evenaren' er aan toevoegend te hopen 'dat God die mij en mijn gezin weer oprichtte van een zwaar ongeval, dat ons precies een jaar geleden overkwam, hiertoe de kracht zal geven.' Of hij zich niet geheel hersteld gevoelde, of werkelijk het auto-ongeluk, waarop hij doelde, oorzaak is geweest van een zich na enkele jaren openbarend lijden dat hem hoe langer hoe meer in zijn bewegingsvrijheid belemmerde, wie zal het zeggen. Feit is, dat hij geleidelijk z'n spierbeheersing verloor, dat hij moeilijker liep, dat hij steeds meer op andere hulp aangewezen raakte, dat hij tenslotte naar de collegezaal in een rolstoel moest worden gereden, dat hij enkel met behulp van de meest moderne instrumenten het contact met de academische wereld bewaarde en zijn taak vervullen kon; zelfs het gewoon omslaan van een bladzijde, dus zonder toestel, was voor hem ondoenlijk.

Desondanks heeft hij tot vlak voor zijn dood zijn werk verricht, zijn onder-richt gevend, zijn studie - hij werkte aan een historisch artikel - voortzettend. Hij genoot het voorrecht van een tot het uiterste hem toegewijd gezin, van de uitzonderlijke hulp, hem door een zichzelf wegcijferend medewerker geboden. Opvallend was ook hoe de studenten gevoelig voor dergelijk doorzettingsvermogen bij de colleges weinig verstek lieten gaan. Maar het indrukwekkendste was de wijze, waarop de patiënt zelf zijn lot aanvaardde, zich hoogstens eens een wrang grapje, als ontlading over zijn hulpbehoevendheid veroorlovend.